

МІЛЬВЕСТЕР САЛАМОН: ПІСНІ

Кед би ше ми стретнули знова,
Чи би ше злекла ти, чи не?
И яке цихе би ти слово
Теди прегварела гу мне?
Жадного и не познала би.
Тарас Шевченко

Жадного красного вечару,
Кед самотни у души, през слова
Гледал би я себе пару,
Кед би ше ми стретнули знова

И ожили прешлосц нам стару,
Згадали писні, гитару,
Струшени илузії, сні,
Чи злекла би ше ти, чи не?

Часочок стали би ми може,
Спомини квітли би як ружи,
Хоч дзень шиви як олово...
И яке цихе би ти слово

Мне цо жием у церпеню,
/Хоч швет ше шмеє шумне/
И у цудзим окруженю,
Теди прегварела гу мне?

Слова потіхи, вибавеня
З обняца цми и смутку габох,
Преклятства полного презрєня?...
Жадного и не познала би.
12 Априля 1935

ЧИ МИ НЕ МОГЛИ буц щєшлїви?
Зла доля була на нас цлїва,
Прєрвала нїтки щєплєй звязи,
Зніщєла драгоцинни алмази.

И тоню гвизди у просторох
Шнїю лдлїци в цихих горох
А моя писня в смутних мольох
Блука заш по широких польох.
2 Юния, 1935

Я ШИРО ЛЮБЕЛ лєси, луки
Випросцал слунку-другу руки,
Одпочал нєраз, нєраз у природи
И слухал жадно шум могучей води.

А тєраз? Пошла ти далеко
И з тобу любов за нєбо. белавє-,
Як пошли лєсточки зпод стрєхох,
А слунко дараз выпатра кирвавє.
2 Юния, 1935

ГЛЕДАШ, ДРУЖЕ, ти причину,
Чом мой погляд млади, ярнї
Постад так пред часом чарни.
Ти споймнаш ю, дївчину

Цо ци повєси? Радосц щира
З мого щєрца уж виляна.
Мрийох куля кед мидляна
Розпиршє ше, - нет уж мира.
1935

ОДАШ ШЕ МОЖЕ, добре будзєш жиц...
Радосц чи горкосц з чаши живота пиц.
А нєшка ютрє може ше стретнємє
И може анї очи не дєвигнємє

Єдно на другє. Вєц пойдзємє мирно...
А кед би у мнє з прєшлосци спомини
Почали писню о любви вирней,
Одогнац бим их сцєл хоч би при вину.
Загреб 14 Януара 1936

ЯК ЛАТКИ ШНІГУ на облаку
Помарєнули у души слова
И нет уж писні славословя,
Не в мнє малого втїхи знаку.

Поважни уж вициснул живот
На душу чорну почєц свєж
А слунко скритє, щєпла кивот,
Чоло у жимним, жимним зною.
14 Януара 1936

Я ВОЛІМ ДУМАЦ о музики,
Руциц ше в тонох моцни рики
И лєциц понад били хмари, -
Не слухац жїцє клятєи стари.

Я волїм тонуц в царствє мрийох
И буц у щєцє фантазийох,
Бо щєрпиц не знам-нач да криєм-
О добру, щєсцу вше лєм шнїєм.
1936 Косовска Митровица, Август
ТАК ВЕЛЬО В ШВЕЦЕ щєплих щєрцох
И вєльо очох добрих так ше шмєю
А рука блага радосц, радосц щєсє
И сум одганя, сум малих щєрцох.

И док и слунко у поцмлункох
Межох не позна, гори з любви, -
За тобу дугє мнє заш трєви, трєви...
Додрого жадам я попатрунку.
3 Август, 1936

НА БРЕГУ КВИТЛИ фиялки синї,
Лєпетки их нащивїовали,
Бочкали лїцо и уста мали
И одлєцєли
На брегу фиялки плакали
Бо були в туги, у любви,
Бо радосц им лєпетки вжали,
Фиялки спрєли.

ПРИХОДИ КОНЕЦ едней школи,
Зверши ше дійсносц, почне сон
И заш почувеш дома дзвон,
В валале своїм знеш болі.

И спаднеш в щесцу на жем долу
И подзенуеш Богу ти,
Же прешли хвилі чужки зли
И знаш уж правду жица голу.
Косовска Митровица, Август 1936

ХТО КОЛО МНЕ ТУ ВНОЦИ БУЛ,
Чийо я кроки добре чул?
Чи ангел бул то доброты
И мне нащивел в самоти?

Чи вистку принес одтамаль,
Же станем як розслабени?
Чи волац горе вон то мал
Думку и шерцо страпени?

А може то недобри дух
Опатриц сцел чи я му друг,
Чи ношиц не знам я терхи
И думку дзвигат на верхи?

И Вона була и сцела
Як камень болю зос цела,
Обновиц давну любов знова
И шептац цихо добри слова?

ЖАДАЦ ЦИ МОЖЕ вельо добра,
Вельо радосних попатрунокх,
Сполненя шницких обецункох,
Шницко ци жадац, поредз, добра?

Прим просьбу ише ти одомне
Же прешлосц нашу ти запомнеш,
Хоч як ци чужко то, обецай!
Най од це спомини одлеца.
Септембер 1936

ЗАШ ВЕЛЬО СПАДЛО метеорох
/Видно паради у просторох/,
Ім шницкредно же страдаю
Людзе на жеми, же гмераю.

У души радосц вопрос глуши:
Чи ше баш справди церпиц муши?
В тим морю слунка, в парку квеца,
Чом шницким драга до умреца?

ТИ МОЙО СЛУНКО була дараз
Та цма го тераз прикрила,
Несподзивано пришла нараз,
Трепадло цо душа шніла.

2

Та еднак придзеш во шне голем
И станеш по конец глази,
Охабиш поцілу на чолє:
То будзе щесца час прави. 1936

И НЕ СЦЕМ ЧАСТО да ю слухам,
А вона брени в души далєй
Лєм вше о єдним: Тайну духа
Да мож розумиц, Божи палец.

Лєгам и ставам зос ню єдну,
Робим и церпим шницку долю.
Та вше безсильни ум спрєведне
Бо не сцє слухац Божу волю.

ВладимировиВивчаревскому.

Будуєш слою лиру вноци
Длугей, самотней, цихей...
Нєстава друг, приятель добри...
Єден за другим, як дзєнь за днєм.
Остава спомин...И чи уж шницко
Цо шерцо мойо жада, чека?
Же и мне спомне дахто,
Як я споминам другох своїх?
22.2.1946

ОХАБИЦ ШИЦКО и исц за Тобу...
И чада, жену, о, Исус!
Гвариш же недостойни Тебе будзе
Цо люби гецей Іх як Тебе.
Тебе я любим зос словами,
Зос думку взнеслу але суку,
Бо житот тіла повязани
Зос жему, зос єй атомами.
А исц за Тобу, Тебе любиц
Сам сом не годзен, бо сом Тома
Нєверни, и сцєм чуда, чуда,
Да ше потрешу тіло, нерви...
Тєди аж спознам дійсносц Твою.
Та чи нам мало Божей мови,
Цо през крєв, през руїни, през шмерц
Як громи ясно поволує
Да лєм за Тобу на Голгофту
У духу й дійсно ми крачаєм?
Мало нам, мало, бо ми далєй
Утартов дражков оставаме
Літни гу Тебе...Житот сцєме
Полни, весели и заквигени
Зос квецом не як Твой зос цернєм.
Нє розумимє мозу духа,
Нє розумимє щєсцє вичне,
Бо щєсцє нашє, щєсцє крєви,
Цо през блїск краси швєта того
Таємно шпива писню о раю.
О, Господи, дай криж полюбиц,
Дай порозумиц цо не годзен
Наш розум слаби, слаби, слаби.

ПРЕПАТ'ЯМ СМІТТИ и розкладам:
На трийс, немлх перцох д'оїх
И гертлх ерцлх, до їх ми любиме
И почитуемь як уж своїх...
И тоти д'оїс, не нас двоїо
Шептаю себе зроби в'яну, на громадку
Складам ерцлх, до іх перца
Дурномь г'яно, від ерцо.
А тоти д'оїс, ітам д'оїсх слики...
Та кельо у нїх символики:
Ах, Боже, зсе не в'єно
Ти нас обдаров в'яну вельку:
Звеню м'єрцлх, нігда вецей
Нашуєрцлх в'єно, нігда.
Бо бондуює ти пр'є д'єцко, Боже,
И ерцлх ми к'єчлх волю Твою...
И тоти Ти не ерцлх г'єчлх перца.
И від одрумлх в'єрцлх тоти,
Нашо не в'єчлх Ти чловека
З ж'єно, з в'єрцлх целлм, вельким,
Остане на н'є чловека смертни
Як тоти бондуює в'єрцлх ширим...
А в'єрцлх р'єчлх ерцлх
И прик'єчлх ерцлх, добрих
Ерцлх ерцлх, бо так треба
В'єрцлх на своїо м'єсто зложиц...
И тоти те к'єчлх ж'єчлх мого?
И тоти тоти, зсе пр'єшлосци
В'єрцлх не в'єрцлх ж'єчлх, д'єчлх?
Не тоти, уж не тоти, брату добри.
"Тоти д'єчлх" - з тоти гварлх.
4.3.1948

ІНШО П'ЄСНЯ И НАГАДУЄШ
М'єрцлх в'єрцлх в'єрцлх в'єрцлх
Ти д'єчлх н'єчлх одк'єчлх
За ж'єчлх, ж'єчлх, в'єрцлх мету.

Бднл зсе н'єчлх в'єрцлх ж'єчлх
И тоти д'єчлх да б'єчлх.
А д'єчлх в'єрцлх, з тоти т'єчлх
И бондуює н'єчлх о р'єчлх.

Шкрипчлх, кол'єско, але не знаш
Же тоти в'єрцлх м'єрцлх граю.
Нечлх чуєм тебе в'єрцлх безмежна
С'єчлх м'єрцлх тоти н'єчлх, к'єчлх.
1948

ІНШО П'ЄСНЯ И ЧАДА ШТЕРО...
Оцец нас г'єчлх на в'єрцлх ж'єчлх
И ми уж ид'єчлх д'єчлх сами.
А ч'єчлх м'єрцлх, м'єрцлх м'єрцлх
И ж'єчлх м'єрцлх м'єрцлх м'єрцлх
Одлетлх ед нас ч'єчлх, швидко...
И тоти код спочлх л'єчлх,
Тоти и тоти в'єрцлх во м'єчлх
И тоти в'єрцлх в'єрцлх
Тоти н'єчлх душу зсе питан'єм:
О, як те там. о, як те там?
Як ж'єчлх оцец м'єрцлх и д'єчлх там? 21.2.46

3
ЧИ ЗЛУДА ДЕМ у ч'єрцлх ж'єчлх м'єрцлх,
У сл'єчлх в'єрцлх л'єчлх облуде сну
У р'єчлх в'єрцлх в'єрцлх ж'єчлх хлеба,
Цо засл'єчлх в'єрцлх м'єрцлх?
А по тоти в'єрцлх в'єрцлх дуркац,
Я н'єчлх не спочлх в'єрцлх того
И на в'єрцлх в'єрцлх одв'єчлх
Чом м'єчлх м'єчлх в'єрцлх туга
И за тоти в'єрцлх в'єрцлх спочлх
Сладко, з б'єчлх на душі?
И н'єчлх в'єрцлх в'єрцлх оцлх
Не задл'єчлх в'єрцлх л'єчлх
И ч'єчлх не л'єчлх в'єрцлх а и душу?
О то не м'єчлх в'єрцлх хоч в'єчлх
Жил бим в'єрцлх в'єрцлх пре ерцлх.
19.2.1946

ВЕДУ КОРОВУ З ПАШИ.Переходжу
долиною, в'єрцлх ч'єчлх оре, а д'єчлх
в'єчлх під г'єчлх в'єрцлх свою корову.
Високо л'єчлх в'єрцлх м'єчлх щ'єчлх по
п'єчлх. Д'єчлх в'єрцлх: "Див'єчлх,
ворона м'єчлх в'єрцлх". И подив'єчлх и
побачлх ч'єчлх н'єчлх. Яких триц'єчлх
кр'єчлх від д'єчлх в'єрцлх в'єчлх. Д'єчлх
знова окричлх: "Заяць, заяць" і ки-
нула грудку землі за ним. Однак в'єчлх
т'єчлх трохи відбіг і у кружку в'єр-
нувся на те саме м'єчлх. Після двох м'є-
нут ворона в'єрцлх понад заячку
к'єчлх в'єрцлх м'єчлх там г'єчлх
і спускал'єчлх в'єчлх, а заячку підска-
кув'єчлх. Було не б'єчлх за її діти.
В м'єчлх, д'єчлх в'єрцлх в'єчлх, воро-
на в'єрцлх и друга заячку, а заячку
сполохана уже в'єчлх. Ворона приходи-
ла и в'єрцлх, в'єчлх в'єчлх, орач і д'єчлх
чина, в'єрцлх і и в'єчлх шукати
по т'єчлх.

Материньєчлх журба ворони,
заячки. Та д'єчлх такі страшні и я
з'єчлх в'єрцлх і відв'єчлх себе
а корова далі насладлх. 20.9.1953

З ВИСТАТУ РУМУ в'єрцлх тебе, мамо,
То ти в'єрцлх в'єрцлх сину свому
Цо ж'єчлх в'єчлх, а н'єчлх го само
У думи ч'єчлх о в'єчлх в'єчлх.

Лем Бог най сам в'єрцлх в'єрцлх бездонну
Церпен'єчлх в'єчлх, ти то не ч'єчлх, мамо,
Бо би ц'єчлх в'єрцлх монст'єчлх
Зламало в'єрцлх в'єрцлх цикламох.

Ти жий у злудлх в'єрцлх надалей,
Же син т'єчлх н'єчлх уж н'єчлх жал'єчлх
И же посчлх в'єрцлх уж т'єчлх,
О котрим ти ще дознаш в'єрцлх оддал'єчлх
19.12.1953

Тавно ми ще не знали що наше життя
безглядне та жорсточе, боротьба за хліб,
до нищить кожну крію, часи забуття
І перед часом воно хилить нас у гріб.

Тож руку дай ізнова, ми підемо в даль
Кріз життя заверюху, покинувши жаль.

Дивись як линуть хмари у далеку синь
І сонце зайде скоро у тихий небосклон
І місяць знов засяє, збудить наче тінь
Про юність і минуле наш невтомний сон.

Тож руку дай ізнова, ми підемо в даль
Кріз життя заверюху, покинувши жаль.

ЗНАМ ЖЕ НОВИ бразди орені на полю
І я дараз своєю доложу ще старал.
І знає — е нове шаде за щеплівшу долю
Рудане до ніхщедро з нового олтара.

Та я не можем забуц свою давну драгу
И идзем далей з дня в дзень по ней тераз
А чечам одвит на шицки питаня з спрагу
Та щесном сталим, полным цо го шмерц не сцера
29.1.1968

РІДНЕ СЕЛО носимо кожний в душі, збо-
лілий. До нього вертаємося з надію на
поверот молодости. Хочна дармо мрія
мережить ілюзію, ми вдоволені ждемо
чогось. Чи вийдуть може на зустріч
приятелі старі й сусіди? В нашій ду-
ші непереріджені ряди всіх наших зна-
комик. Ідеш цо стрінеш їх на кожному
подвірі або вулиці. Однак їх імена
в сатях знайдеш тільки на цвинтарі
на кінці села. Якщо памятники скажуть
десь, більшість деревяних хрестів
і оброслих травом прооів закриють
райну імен. І дармо сам, без провідника
будеш будеш блукати цвинтарем. Тяжко
вертатися до своєї молодости коли
самі може стоїмо коло викопаного
гробу.

Назад крутиться фільм і як бли-
зко стає все в пам'яті. Звідки по-
чало? Описувати красвид? Весна в квітах,
літо зриванне з рідкими дощами. Бога-
та осінь, повна смутку а надходяча
зима киде до сну природу. Виджу лю-
ди у своїому селі. Знаю їх добрі сто-
рони й ушиби. Хочу бачити тільки добрі
А так жити мож добре. Ідеш селом і до-
сить розмова буде від витання. Прави-
ло в мойому селі жде: Перший витає
той цо приходить, а відповідає той
по стоїть... Та якщо б ти нині явив-
ся, вдома, мало пізнали б тебе. А до

того ное покоління виросо, а твое
меншає. Вибачте, кожний утікаємо
часом назад бо це легше. А вперед?
Треба відваги...

13.1.1970

Гавриїлові Костельникові.

Як живі предомну става водне,
Полни моци и задумох вельних...

І патрист и зрадник першей хвилі.

А кед могуче слово почне сипац,

Осуд барз чежно процив нього зложиц

Бо тельо вельо народ наш прецерпел

Зос шицких странах през столітя длуги

А медзисобна мержня носела шмерц

Кед брат на брата з ножом ше ставало

Пре тисячни причини нераз марни.

Та кед пре миру пришло до розправи,

Не шмело дойц до преліваня криві

Та так то воно кед грех запанує

И очи святих шлепню в чеккей мержні

Иде в пол дзивих часох войны,

1970

шмерци.

ДЕСЯТИЛІТТЯ, а так час скоро летить
І не модерним проповідати про смерть
А воно одна праца цо в її обійми
Идемо.

Та прославляти життя кажуть нам у-
сюди.

І ми рвемося згідно й згідливо

Немов би годен зупинити хвилю.

Себе женемо й женуть нас другі,

Інакше будуть лінивими звати...

Щоб тільки в тій погоні разом бути.

А якщо спадеш ти на полю праці,

Ще пару днів і споминати будуть

Потім забудуть мов би нас не було.

20.9.1970

БОЇМ ШЕ ДЗВИГНУЦ очи в ноци: горе

Ясне небо полне з диямантами,

Кед мешац сам як Цар иде по про-

сторох

Я любим його полно цо огрида

Цело вистате, з робту страпене.

Я любим шветла места, електрики

И фарби їх рижни, красни, мюни.

Я не сцем блукац по роздражах мле-

чих

И гледац правду, зміст животоє того

А еднак робим то з минуту каждую.

Я сценам од ней, Вселенни безмежней

И гледам щесца на тей жеми нашей.

Я любим слово добрих приятельох

И зос своїма прегваріц даяеди.

Та воно вше ше живот так уклада,

Же лем у духу з німа бешедуем.

Шлідзим за рухом малей гушеніци
 Цо звонка пришла на мой папер вноци.
 Це мож ю знїщиц бо я у настрою,
 Бо мешац моцно цага мне гу себе.
 18.4.1971

ДАКЕДИ ЧАСТО таки днї надходзе.
 Же не знаш чи ши до шне а чи до дне.
 Бо лета думка по крайох дзєцинства
 И жие з тима зос прешлосци давней.
 Як час прелецел и позберал телїх
 Зос жеми нашей до других крайнох.
 У гробох чекац а души блукаю...
 Фивот ма смуток зос собу звязани,
 Хоч як би радосц длуго оставала.
 Я и не видзим дараз блїзких своїх,
 А жием з тима цо лем мена маю.
 Як ше одлучиц од нїх, цо их нет уж?
 Та так приемно з нїма бешедовац,
 И з ворогами не заржатосц вельна.
 Ми пречисчени в душох так вистатих,
 Лем цихосц така медз нами шицкима.
 И жиц в прешлосци так легко приходзи,
 А чекац ютре полне зос бригами
 Надїя злудна вше нам добре предзе,
 А оно идзе з каждым дньом вше наспак.
 1971.

НЕТ ВІСТУК длуго од моеї родзини,
 Прейт писма од ней з шицкима гуторим.
 И з тима цо ме нїгда и не знали,
 Цо за нїх я лем непознати человек.
 И завше любел малого человека
 Цо вельким е у своїх идеалох,
 Цо шие вецей з чимшик понад жему
 И сце отвориц шерцо гу другому.
 То утрец слизу чежко дараз става,
 Кед поранети сам ши без причини,
 Кед не знаш прецо маржня рошне, квітне
 И сце це знїщиц, прервац жица нїтку.
 Та розказ в души чувствуем же мушим
 По драги добрей крачац безпрестанно
 И вец одпитац ше од швета того.
 А тим цо буду далай по мне живот
 Нови будовац, шириц, предлужовац
 Я жадам же би лепши були од нас
 И щешлївейши шицки ведно завше.
 1971

Я ДРУГИ СТАВАМ кед мешачок швици
 И стрибло сипе блїщаце на гори
 И молгу билу в долїнох глїбоких
 Пресцера нїжно з руку невидиму.
 Катнуце за Тобу ожикве вичне
 И глуми себе теди я випатрам,
 Кед шием подумац на младосц забуту.
 Та хто ми зошме бранїц илузії,
 Надїю шесца цо сцека спред очох
 А ти го лапаш на час же би стало...
 Гашне уж огень живота вше шидше,
 А шерцо става вше вецей вистате.

Як шричка менша става з каждую хвилю,
 Так воля моя згина ше до долу.
 Я любил слухац о поєтох старших
 Цо вше нового дацо повесц маю
 И так звекшую габи краси швета
 И вше читаю кнїжку жица того.
 И я ю читам и сцем порозумиц
 Тайну живота и виру вичносци.
 Та вдерим завше зос главу до мура
 Загадких оштрих, болящих як рана.
 Я дзєчне церпим шицко цо ше става,
 Бо так прекрасни тоти ноци били.
 15.10.1971

НЕДОБРЕ, ГВАРЯ, жиц лем у прешлосци
 И сцекац, сцекац од дїйсносци чежкої
 Еднак я жием у памятков швецє
 И з каждым одним приятельом теди
 Я обновюем младосц прелецену.
 То уж так старосц на дзєвери приходзи
 А за ню шмерц пред котру це я трешем
 Як осикови прут при рики мирней.
 То так лем вечар кед цихота ноци
 И ясне небо душу отвераю
 И вона блука, блука у просторох
 И сце хочмало одкриц тоту тайну
 Цо нас провадзи як власна цинь цела.
 Прето пребачце на вистатосц руки
 И празносц шерца часами отварту.
 Я ше однїмам як риба з цигоня
 Або як муха з густого пауциня
 Од смутку вику, витру теметога.
 Я шпилям знова як кедиш по лесох
 И слухам писню птахох, цверчкох, пчєлєх
 З надїю празну же рой може найдзеи
 И почнем хасен за живот будовац
 З їх непрестанней дзєнь и ноц работи.
 Я заш з жєвирятми длуго бешедуем.
 И кед мешачок шєпта о прешлосци
 Кед ведно в двоїо нераз ше ходзело
 И облапени шпигали о шицким.
 Щешлїви пи кед жиєш в терашньосци
 И з ню ше бориш и робиш на хасен
 Себе и другим зос ласкавим словом.
 Та мало таких, бо ше завше найдзе
 И тота чарна страна души нашей.
 Та зато кед ме злоба уквилє,
 Сцекам далеко и глїбоко з борби
 И гледам мира у церпеню цихим,
 В хмарох далеких и далеким горизонту
 15.10.1970

ТАК ИДУ РОКИ и ми у нїх ведно
 Тонеме глїбше зо вше меншу мѳцу,
 А млади нашо пребераю шицко
 До рукох своїх долю свою и других.
 Нам невидоми розвой швета того,
 Ми анї ютра не можеме згаднуц
 И прето кельо труду укладаме,

Же би зме даяк идеал створели
 Ишли до нього ми и покоруєня.
 Вира швет трима и надотхнює
 В напямох рижних шлебно вибраних.
 Дахто лем жем оце ушриц кашлібу,
 А други жадни позалежской правди.
 Идеї жию й умераю з часом,
 Лем жажда знаня шицкого не змера.
 И зос ню умрем, хоч не сцем одходзіц.
 Хоч як боль шэрце оциса смутно,
 Завше в розстанку, вше дацо охабяц,
 Вше дзешка иду драги родноени
 И живот жене нас без миссердя
 По гробу, гробу чарного, цемного.
 О, чужто слушац поведзету шмерци
 І мац штелосци, кед любіме живот.
 , 6.71.

И СДІАМ ІСТА жонка за полегшу
 І з нас людск з краю родзеного
 Інак оциса а други розшати
 До швецк востати место предадаю.
 Іто в дэдуцін імае зайдочкина плечу
 Не плече в шэрцу шубов до нічого
 Ітого жемудок шведско з драги
 І вон предадае нас свого народу.
 І з чудом ливанамі стон "два снопи",
 Мерестур, Бонур прен дзе и пол вики
 Не додзвучи, а з ніх валі други
 Тосчана жонка валади розкошни,
 Дзе змага предни будую терашньосц
 И одарываю звязи з крайом родним.
 Звязи цо нігда не були прервани.
 Імае дара шведск, а дарае нас меней
 Горала в душі любі до свогого.
 И так абраца творчою поколеньох
 З ногого краю ісцми докладаме
 Імае ногого з шэрцом, зос цеплоту.
 Нет у нас великих вождох-генерлох
 І слава Богу Брат брат не колє
 Імае вше ісцма по шлужі церпенюх.
 Ми ше церпиме, нова и любіме,
 Ми шицки мамо жадара велького,
 І часцу патриме назад до прешлосці
 Імае нас на уча, хто жме, цо зме перше
 Ік видза шицко цо ми рж зробелу
 И яног чужков драгов живот ишол
 І з шицких наших людзох у цудзінї.
 І вецей жемі мож полюбиц широ.
 Імае жме шведск коліску памета,
 Вец туга будзе крицко творчей сляи
 За нас и других цо по нас прибуду.
 И так послаам привит я з далека
 Тим цо остали, а ми цо у швецк
 Лем добре маме о нашай мацери
 Ширіц и робіц на чесц чловечества.
 24.5.1971

КАРДИНАЛОВІ ЙОСИФОВІ СЛІПОМУ
 Іноді слово на кінці пера стане

І ніяк його на папір не положить,
 Бо щось жахливе життя потревожить
 І думка занесла як цвіт уломний вяне.
 Вянула тоді як ми жадні були
 Вістки про Вашу долю невідому,
 Як так далеко від рідного дому
 Гонили вояків бездальної притули
 Цей неможливе витрмать здалось,
 Ми зрікалися найменшої надії
 Що ще колись зобачимо здійснені
 Ваші мрії
 Щоб з своїм стадом бути знова мало.
 Ми бачили в душі Вас занатованого
 Ввіжалася смерть жорстока як і без-
 ліч других-
 А всеж милилися на радість самих
 себе...
 І ось це дійсність що усміх на облич-
 чі
 Скриває довгі наторжника болі.
 Коли непевний крок похитне тіло
 Що видається вітер невеликий його по-
 валить,-
 То знова за хвили він набере сили
 І видається що як дуб непохильний
 Буде ще довго бурі стояти на прою.
 То знова розум наш шукає в вірі
 Оцю потугу цо ніжністю сие
 З очей глибоких цо стільки виділи
 Крици, плачу, тривоги, розпуки
 І смерти співдрузів.
 Як з болем слали до Творця бажання,
 Щоб Вас провадив, приїзз зі заслання,
 З радістю Йому подяку складаем,
 Що Ви ше з нами ділите істнування...
 Тяжко приходить прачатися з нами.
 Ше тяжче було колись у неволі
 Коли з собою було прещатися.
 Яка безодня була в душі Вашій...
 Господь один знає серце цо несло
 Болі свої й усіх мільонів
 В часах кривавих не закінчених по
 нині.

Лос Анджелес, Кал.2 жовтня 1968

Борисові Хам і Ярославові Сисин.
 Кругом товпа цо хоче розпинати
 Як би посміла то голову стинала б...
 Оттан я бачу братовбивчі руки,
 Що кризь минуле
 Лихо все коїли.
 Перед ворогом усі ми втікали,
 І ось на волі ворога треба створити
 Щоб хтось героєм міг быть величаний,
 Що він рятувєрідную країну
 І рідну мову і рідну святиню
 На слугу церкви
 Як на жертвенного козла
 Усі провини зложити вказано,

Вож то безкарно й легко зробити.
Він жеж має хрестною дорогою
Перший ходити, дорогу стелити...
І коли тоді стрінеш одиниці,
Що глибше справу Божу розуміють
І хочуть правди, чести оборону-
Знова довіря до людини набираеш
І тишишся сонцем, піснею природи.
1973.

Кед шерцо з больом верхом преполнет
Теди ше снує як на кроснох писня
И сце на папер як квеце спрете
Як мертва краса живота цо бліснул.

Знішени живот мачки младей, милей.
Видихала ше на моїх тресацих рукох
И не мож образ ей забуц у души
Рано и през дзень и у ноци длугей.

Як да бешеду скриту свою мала
И попод ноги плетла ше притульно
И розумела мойо таємне жадане
За добрим словом котре не могла повесц.

Вше радо сцела на руки и шедзиц
На розложених до читаня новинох.
Тераз розумим чом и теметови
Сет для жвирятох тиж як и для людзох.
23.3.1969

ВШЕ Я ШЕ ЗОРВЕМ кед з валалох
Ти местох наших нам познатих
Вистку отримам, бо то вистка
Младосци давней, яри жица...
То прешлосц така привабліва
То душа шпива зос природу.
Цага це шерцо назад знова
На дражки стари, краєвиди,
На одпочивок в леше густим,
Дзе слунко проминя так чаровни.
Кед би зме могли намальовац
Шицко цо око зобачело
Думам же радосц зос горкосцу
Вше препляцени були б з нами.
А ту це живот гонї, дриля
Напредок до ютра, далей, далей.
И кеди нет оглядац ше назад.
Варя же страта часу велька
Гледац за щесцом у прешлосци.
Прето покрадзе я то гварим
А пишем шмело як лем думам.
Нїхто нам мрию не украдне,
Вона зос нами ведно живе.
24.11.1972

СВЕРАШ ШЕСЦЕ у души безмежне
Кед ши прихильна гу мне у тим шреце
Дзе сам сом длуго завше у чуваню
Е цошка придзе ище впе на втре.

7
Лем шмерци можем сподзигац ше, бац ше
Бо ту уж роки блізде ю приноша,
А ми сцекаме и од думки о ней.
Погребних домох полно доскола,
Дзе попорая живот загаснути,
А у шпитальох витаю живот нови.
Я живем свойо жице кждодньове
И гледам краї, чудесни, таємни -,
У книжкох правда та ридко на справди.
Сцел бим пребувац на превелїх местох.
Цигански у мене духише мандровніка.
Сцем з тобу гледац далекі простори
И слушац шум сцем горскей рики би-
стрей.

28.2.1973

Автор роджений у Беркасові, Югосла-
ва, де скінчив основну школу. Гімна-
зію в Загребі, а Богословську Академію
5 літ у Львові, остатній рік на Богословському Факультеті щоб одержати диплом признану від тодішних властей. Писав від 1925 року переважно поезію. лирику. Окремою книжкою вийшли діточі пісні "Нашим дзецом" 1936. Співпрацював у Дзонах у Львові, Руских Новинах і Руских Календарях та др. виданнях у Югославії. Вибір тепер поданий в частиную творчости яка ше в рукописах.

Приїхав з жінкою Марією р. Іванчук, родом з Галичини та 4-ро дїтьми да Америки 2.11.1953 й служив по різних місцевостях як У країньський Католицький священник. Остатню адресу бживає:

Rev. Sylvester Salamon,
1755 El Cerrito Place
Los Angeles, California 90020

ВИПАТРА ЖЕ БЕЗЦИЛЬНО писац
Писні у часох наших жимних.
И дармо гледаш доскола
Своїх знакомих зос младосци.
Их не увидзиш вони жию
Далеко там аж за морями.
Бднаки бриги маме шицки
И шицки знаме як розвязац
Питаня шветски на паперу.
Питаня вельки а одповедз
Не дава спокой так чекани.
По цемней драги ми идземе
Ведно з другима до наютра.
Шицки ме може осудзице,
Же чарно думам, чарно видзим.
Прето я любим цижосц леса
И горох вельких величество
Кед мушим зсврец уста свойо
И главу спуциц у роздуми.
23 мая 1973